

ham. Den Klage, som Ejeren eller Brugeren med Grund har kunnet rette mod den gældende Lov, er væsentlig den, at Straffen i § 9 i den gældende Lov for Overtrædelse af et nedlagt Forbud er for lav. Den er fra 2—10 Rdl. første Gang og fra 4—20 Rdl. anden Gang, altsaa i det højeste 40 Kr. Med de Midler, man nu er i Besiddelse af til at suge Sand og maaske ogsaa Grus fra Havbunden, til at optage Sten og deslige, vil der ofte her være Tale om Værdier for dem, der tage disse Ting, saa betydelige, at de kunne blæse ad en saadan Smule Bøde som den, der her er Tale om; det er i alt Fald blevet sagt os, at der er Stenfiskere — det er det Fællesudtryk, man bruger for de Folk, der leve af denne Optagning, selv om man jo ogsaa kender Udtrykket „Sandgraver“ — som have blæst ad disse Straffe, som have udøvet deres Næring paa det forbudte Omraade og taget Følgerne. Saadan bør det selvfølgelig ikke være. Det bør aldrig kunne „svare Regning“ at overtræde Loven. Det er overordentlig vigtigt, at Loven bliver retfærdig, og det har været Formaalet for Forslagsstillernes saavel som for Udvalgets Bestraabelser at faa den gjort saaledes, men *er* den først bleven retfærdig, ere vi ogsaa alle enige om, at saa er der ikke noget ubilligt til nogen Side i at sætte en ordentlig Straf for Overtrædelser, saa at ingen kan forledes til at overse denne Straf af økonomiske Grunde. Vi ere derfor gaaede til at forhøje Straffen meget betydelig; ifølge vort Forslag kan den endog stige til 300 Kr. Og ikke nok dermed, vi have ogsaa indført en lignende Bestemmelse som den, almindelig borgerlig Straffelov har i § 34, nemlig, at det ved Dommen *kan* bestemmes, at det, der ulovlig borttages, skal forbrydes. Jeg indskyder allerede her, at derved er der lagt et vist Skøn i Domstolenes Hænder, thi medens der vel sjældent vil være nogen Betænkelighed ved at anordne en saadan Forbryden eller Konfiskation med Hensyn til løse Skibsladninger, vilde det kunne være betænkeligt, naar man ser hen til, at denne Bestemmelse ogsaa kan og ogsaa ofte bør komme til Anvendelse mod en Ejer, der mod Lovens Bud har taget noget af disse Ting bort. Ligge de løse paa hans Ejendom, kan man uden større økonomisk Tab konfiskere dem. Men har han f. Eks. bygget en Lade af Stenene, vil det være for urimeligt, for stort et Tab, ogsaa nationaløkonomisk, om man vilde ubetinget paabyde Konfiskation. Derfor har vi brugt den samme Vending, som der er

brugt i Straffeloven: at det ved Dommen *kan* bestemmes. Endvidere vil det være til Fordel for Ejeren, hvad der er bestemt i vort Ændringsforslag § 11, at den, der driver Optagning af disse Genstande som Næringsvej, skal under Udøvelsen af denne sin Næringsvej have anbragt en Plade paa et iøjnefaldende Sted paa sit Fartøj, hvorpaa der med Bogstaver af en vis Størrelse skal staa hans Navn og Hjemsted. Der klages nemlig ogsaa over, at det hænder, at disse Stenfiskere, naar de ere paa ulovlige Steder, unddrage sig Ansvar ved at sejle bort, saa at det bliver umuligt at faa undersøgt, hvem det er. For saa godt som muligt at hjælpe paa dette, have vi imødekømt Ejeren eller Brugeren ved at foreslaa den nævnte Bestemmelse.

Det var den Maade, hvorpaa vi have søgt at afhjælpe de berettigede Klager, som Ejeren eller Brugeren kan rejse mod den gældende Lovgivning. Hvad dernæst angaar *andre Lodsejere* i Kommunen, Naboer eller selve *Kommunalbestyrelserne*, da have de ogsaa haft Interesse i dette Spørgsmaal, men det har maaske ikke været rigtig klart for mange. Hvor Naboer eller Kommunen have haft Brug for det, der laa paa Forstranden til Vejfyld eller deslige, have de allerede efter den gældende Lov Interesse i, at det ikke forbydes dem at tage dette Vejfyld, men jeg tror ikke, det er gaaet ret op for den almindelige Bevidsthed, at de have saadanne Interesser, fordi det desværre er gaaet saaledes efter den gældende Lov, at man egentlig kun har haft Øje for, at Forbudet var rettet mod Stenfiskerne, og ikke for, at det ogsaa var rettet mod Lodsejerne. Derfor skal det nok være hændet mange Steder, at Lodsejerne og Kommunalbestyrelserne til Trods for et saadant Forbud lige saa vel som Ejerne selv have taget de Ting, som Forbudet omfattede. Det være nu som det vil; det er i alt Fald ved det ny Lovforslag saa stærkt som muligt indskærpet, at sligt ikke maa finde Sted. Og saa for dem, som overtræde Forbudet paa den Maade, skulle de strenge Straffebestemmelser, som § 12 hjemler, og den offentlige Paatale, som der foreslaas, bringes i Anvendelse. I den gældende Lov ere jo alle Overtrædelser Genstand for privat Paatale. Dette har været meget upraktisk; særlig for Stenfiskerne har det været saa godt som umuligt at anvende Loven imod Ejerne. Vi have ment det rigtig i Lighed med det oprindelige Lovforslag at indføre offentlig Paatale, og denne vil altsaa ogsaa ramme de Lodsejere, som fremtidig